

Arrest

nr. 118 302 van 3 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, X, X, X, X en X, op 8 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden, via een op 20 september 2012 gedateerd schrijven, samen een aanvraag in om in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 17 september 2013 ten aanzien van eerste verzoekende partij, op basis van de vaststelling dat zij geen afschrift van een identiteitsdocument bij haar aanvraag voegde, de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 17 september 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van tweede verzoekende partij en haar kinderen eveneens een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die tweede verzoekende partij op 20 september 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamde

de genaamde:

[B.A.], [...]

die samen met haar echtgenoot optreedt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige

kinderen:

[B.M.], [...]

[B.N.], [...]

[B.R.], [...]

[B.S.], [...]

[B.K.], [...]

[B.S.], [...]

+ meerderjarige zoon:

[B.B.], [...]

nationaliteit: Servië

[...]

opgesteld op 20/09/2012, waarvoor op 22/11/2012 een attest van inontvangstname (bijlage 3) werd afgeleverd, en tevens rekening houdend met de actualisatie dd. 28/04/2013, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De argumenten aangehaald in de rubriek met de titel "C. Buitengewone omstandigheden," zijn onder andere de bewering dat de verzoekster België niet kan verlaten aangezien haar familie in België woont en indien zij België toch verlaat, er een risico bestaat dat zij het slachtoffer zou worden van een moeilijk te herstellen nadeel, waarbij opgemerkt wordt dat zij geen familie meer heeft in het herkomstland en waarbij beroep wordt gedaan op art. 8 EVRM, stellende dat deze schending niet in verhouding zou staan met het wettig nagestreefde doel. Verder wordt gewezen op de schoollopende kinderen en een mogelijke onderbreking van het schooljaar.

De familiale situatie van de betrokkene kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Artikel 8, lid 2 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens voorziet uitdrukkelijk dat het openbaar gezag zich kan inmengen in het gezinsleven van een persoon voor zover dit voorzien is bij wet en in een democratische samenleving nodig is, in het belang van de veiligheid van het land, van de openbare veiligheid of van het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en andere opgesomde legitieme belangen. De overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten zoals illegaal verblijf. Het hebben van een familielid in België ontslaat de betrokkene niet van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit

element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen (Raad van State, Arrest nr. 120.020 dd. 27/05/2003).

In casu dient daarenboven opgemerkt te worden dat de verzoekster niet uitdrukkelijk vermeldt welke familieleden ze precies bedoelt. Hoe dan ook, het regularisatieverzoek van haar echtgenoot heeft evenmin een gunstig gevolg, zodat het gezin in zijn geheel gevolg dient te geven aan het reeds eerder betekende bevel om het grondgebied te verlaten. In het dossier bevindt zich een verwijzing naar de schoondochter en het kleinkind, doch over deze familieleden wordt in het huidige verzoekschrift niets gezegd. Desalniettemin blijkt dat zij evenmin beschikt over een regulier verblijf.

Wat het invoeren van art. 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (afgekort tot EVRM) betreft, dient bijgevolg opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de reguliere procedure geldt voor het hele gezin zodat er geen sprake is van het verbreken van de familiale banden. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

De betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

De betrokkene diende in België tot vijf maal toe een asielaanvraag in.

Haar eerste asielaanvraag dd. 18/02/2004 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 18/05/2004 afgesloten met de Bevestigende Beslissing van Weigering van verblijf. Deze definitieve weigeringsbeslissing voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 5 dagen te verlaten, werd haar betekend op 20/05/2004.

De betrokkene gaf gevolg aan dit bevel want op 24/05/2004 werden klaarblijkelijk haar vingerafdrukken genomen in Duitsland. Op 26/07/2004 werd ze uit Duitsland overgenomen door de Belgische autoriteiten.

Daarop diende ze op 28/07/2004 in België een tweede asielaanvraag in. Op 02/08/2004 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een weigering van in overwegingneming van een asielaanvraag, de bijlage 13 quater, met bevel om het grondgebied binnen de 5 dagen te verlaten, haar dezelfde dag nog betekend. De betrokkene gaf gevolg aan dit bevel want op 17/08/2004 werden haar vingerafdrukken genomen ter gelegenheid van een asielaanvraag in Frankrijk. De Franse autoriteiten vroegen haar overname op 14/10/2004 doch dit werd geweigerd op 07/07/2005.

Vervolgens verbleef het gezin sedert oktober 2004 in Italië daar ze contact hebben opgenomen met de Duitse autoriteiten met de vraag om een achtergelaten identiteitsdocument op te sturen naar hun verblijfplaats in Italië.

Op 24/04/2007 werd een derde asielprocedure opgestart in België. Op 08/04/2008 werd deze procedure afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de weigering om aan haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vervolgens werd ze het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 15 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies dd. 15/04/2008 betekend op 25/04/2008.

Op 28/07/2008 verklaarde ze zich voor de vierde keer vluchteling in België. Op 29/09/2008 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een weigering van in overwegingneming van een asielaanvraag, de bijlage 13 quater, met bevel om het grondgebied binnen de 5 dagen te verlaten, haar dezelfde dag nog betekend.

Desalniettemin diende ze op 02/12/2011 een vijfde asielaanvraag in die op 17/01/2012 werd afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een weigering van in overwegingneming van een asielaanvraag, de bijlage 13 quater, met bevel om het grondgebied binnen de 5 dagen te verlaten, haar dezelfde dag nog betekend.

Naast de 5 asielprocedures in België heeft de betrokkene hier bovendien 3 regularisatieprocedures opgestart op basis van art. 9 ter, allen zonder gunstig gevolg (1/ dd. 24/07/2008 ontvankelijk dd. 05/12/2008 (na intrekking nieuwe) ongegrond dd. 22/09/2011 en 2/dd. 03/04/2012 onontvankelijk dd.

10/08/2012 betekend dd. 21/08/2012 en 3/ dd. 16/11/2011 onontvankelijk dd. 09/01/2012 betekend in februari 2012.)

Daarenboven is huidig verzoekschrift reeds het 2de op grond van art. 9 bis. Zo komen we op een totaal van 10 procedures!

Ze werd tot twee maal toe opnieuw het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten, de bijlage 13 met een termijn van 30 dagen namelijk op 27/03/2012, haar betekend dd. 05/04/2012 en de laatste keer op 10/08/2012 haar betekend dd. 21/08/2012.

De betrokkene heeft de duur van haar verblijf in afwachting van een uitspraak betreffende de opeenvolgende procedures, enkel aan zichzelf te wijten door het veelvuldig opstarten van een dergelijke procedure, in een poging om haar verblijf in het Rijk te rekken. Ze weigerde gevolg te geven aan de verplichting om het grondgebied te verlaten en nestelde zich moedwillig in de illegaliteit, waarbij zij en haar man het schoolbezoek van hun kinderen bewust hebben laten plaatsvinden in deze uiterst preciaire situatie. Uit illegaal verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van hun verblijfstoestand.

Bijgevolg, dat haar kinderen schoolplichtig zijn, en dat een terugkeer naar het land van herkomst een onderbreking van het schooljaar zou inhouden, is op zich niet buitengewoon en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 bis van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend. De schade waarop de betrokkene zich beroept, heeft zij enkel aan zichzelf te wijten door zich in illegaal verblijf te installeren. De betrokkene brengt trouwens geen enkel element aan, dat aantoonde de scholing niet in het land van herkomst kan verder gezet worden, noch dat een aangepaste scholing aldaar niet verkregen kan worden. De betrokkene wist dat de scholing van haar kinderen in België slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van de asielprocedure. Het feit dat de kinderen in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringen die al aan hen betekend werden. Aangezien het oudste kind ouder is dan 18 jaar en niet meer schoolplichtig is in België, kunnen zijn stage bij vzw Jongerenatelier en zijn deelname aan het brugproject evenmin weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

De argumenten inzake de grond aangehaald in de rubriek met de titel "D. Basis van de regularisatie-aanvraag," waaronder het onafgebroken verblijf in België, de verwijzing naar de asielprocedure, de kennis van de Nederlandse taal, de gevolgde cursussen, de scholing van de kinderen, de stage van oudste zoon bij vzw Jongerenatelier te Kortrijk en zijn opleidingsovereenkomst brugproject, de getuigenissen, de werkwillegheid, de geponeerde afwezigheid van elementen van openbare orde en de afwezigheid van een band met het herkomstland met beroep op art. 8 EVRM, waarbij stavingsstukken worden voorgelegd inzake onder andere de gevolgde cursus maatschappelijke oriëntatie, het inschrijvingsformulier en het betaalbewijs en de attesten van de Nederlandse taallessen, de schoolattesten en de stukken met betrekking tot de stage van de oudste zoon bij vzw Jongerenatelier en zijn opleidingsovereenkomst brugproject en de getuigenissen, hebben zoals de titel het zelf al aangeeft, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad moet ambtshalve opmerken dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet slechts voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd

(Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn.

Het staat niet ter discussie dat de in casu bestreden beslissing geen betrekking heeft op de eerste verzoekende partij. Er blijkt derhalve niet dat dat zij een rechtstreeks en persoonlijk belang heeft bij de vernietiging van deze beslissing. Ook ter terechtzitting wordt niet aangetoond dat eerste verzoekende partij een rechtstreeks en persoonlijk belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is ingesteld door eerste verzoekende partij in eigen naam.

Eerste verzoekende partij kan wel, samen met tweede verzoekende partij, optreden in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen. Deze worden immers wel getroffen door de bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Verzoekers zijn de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekers hebben slechts beperkt contact met hun land van herkomst. Een terugkeer naar hun land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Verzoekers beroepen zich op art. 8 EVRM. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Al hun dichte vrienden en kennissen bevinden zich immers in België.

Indien verzoekers verplicht zou worden naar Kosovo terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat zij gescheiden zullen worden van familie, vrienden en kennissen.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van en vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)."

4.1.2. Allereerst moet worden gesteld dat de bestreden beslissing geen "maatregel van verwijdering van het grondgebied" is en op zich niet voorziet in een verplichting "tot terugkeer naar [het] land van herkomst". De bestreden beslissing stelt slechts vast dat niet is voldaan aan een van de door de wetgever gestelde vereisten om een aanvraag om machtiging tot verblijf in België te kunnen indienen. De beschouwingen van verzoekende partijen missen derhalve feitelijke grondslag.

Daarnaast moet worden geduid dat verzoekende partijen niet aantonen dat de relaties die zij in België hebben opgebouwd van die aard zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Tevens moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikels-gewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Verzoekende partijen verwijzen, zonder nadere toelichting, ook naar hun "privéleven". Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat verzoekende partijen nooit tot een verblijf van onbepaalde duur werden toegelaten blijkt evenwel niet dat wanneer hun privéleven dat zij in België hebben opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in hun privéleven of dat er op verwerende partij een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om een verblijfsmachtiging toe te staan (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.1. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de beginselen van goed bestuur.

Hun betoog luidt als volgt:

"Hoewel geen enkel recht kan ontstaan uit het verstrijken van een redelijke termijn, moet er toch rekening gehouden worden met de mogelijkheid dat de lange duur van de procedure aangaande art. 9 bis Vreemdelingenwet in combinatie met de verblijfsomstandigheden een aantasting kan vormen van het recht op een menswaardig leven (in de zin van art. 3 EVRM). Verweerder voert geen enkele verklaring of verschoning aan voor de vertraging in de behandeling van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf krachtens art. 9 bis Vreemdelingenwet. De houding van verweerder bij de behandeling van de aanvraag van eiser is dus op zijn minst onvoldoende diligent. De aanvraag werd meer dan 7 maanden geleden ingediend. Dergelijke lange behandelingsduur getuigt van geen goed bestuur en plaatsen verzoekers in een toestand van onzekerheid.

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002);, Rev. dr. étr. 2001,469, noot.)

Verzoekers wijzen erop dat zij ingeval van terugkeer het slachtoffer zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien zij teruggewezen zou worden naar Kosovo, zal dit een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij hen. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is."

4.2.2. Opnieuw moet de Raad vaststellen dat het uitgangspunt van de redenering van verzoekende partijen – met name dat de in casu bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel is en op zich een "gedwongen terugkeer" tot gevolg heeft – incorrect is, zodat hun toelichting voor het overgrote deel niet ter zake is.

Verzoekende partijen gaan daarenboven voorbij aan het gegeven dat zij vijf asielaanvragen indienden die allemaal werden afgewezen en dus door de bevoegde instanties werd vastgesteld dat zij in hun land van herkomst geen reëel risico lopen om te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

In de mate dat verzoekende partijen betogen dat de duur van de behandelingstermijn van hun aanvraag om machtiging tot verblijf in combinatie met hun verblijfsomstandigheden een aantasting "kan" vormen op hun recht op een menswaardig leven, kan het volstaan te duiden dat zij in gebreke blijven het risico op een dergelijke aantasting in concreto aan te tonen. Bovendien blijkt niet welk belang verzoekende partijen hebben bij dit onderdeel van hun grief. Een vernietiging van de bestreden beslissing wijzigt immers niets aan de reeds verstreken termijn.

Gelet op het feit dat een beslissing in antwoord op een aanvraag om machtiging tot verblijf pas kan worden genomen na een uitvoerig individueel onderzoek en degelijk dient te worden gemotiveerd en rekening houdende met het feit dat verzoekende partijen niet de enigen zijn die een dergelijke aanvraag indienen kunnen zij voorts niet worden gevolgd in hun bewering dat de behandeling van hun aanvraag – in casu minder dan een jaar – onredelijk lang aansleepte en verwerende partij niet met de nodige ijver ageerde.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van een beginsel van behoorlijk bestuur blijkt niet.

4.3.1. Verzoekende partijen voeren in een derde middel de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel en van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet.

Ter onderbouwing van hun standpunt stellen zij het volgende:

"Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...)

de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot."

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

In casu is er niet langer sprake van een duidelijk kader. De Dienst Vreemdelingenzaken laat in deze na determinerende motieven te geven waarom de aanvraag niet voldoet. De door de dienst Vreemdelingenzake[n] weerhouden verklaring is kennelijk onredelijk en komt neer op pure willekeur. Op basis van de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dient besloten te worden dat in de toekomst niemand nog aanspraak kan maken op een verblijfsstatuut ingevolge toepassing van art. 9 bis Vreemdelingenwet.

"Artikel 9bis Vw bevat geen inhoudelijke criteria voor het toekennen van een verblijfsmachtiging. Dat is een discretionaire bevoegdheid van de minister en de [...] Dienst Vreemdelingenzaken. Deze hebben echter openlijk verklaard dat zij de criteria van de instructie van 19 juli 2009 toepassen.

De instructie van 19 juli 2009 is op zichzelf geen bindende rechtsnorm. Formeel werd ze vernietigd door de Raad van State (RvS nr. 198.769 van 9 december 2009). De staatssecretaris en de DVZ hebben publiek meegedeeld (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) dat zij de criteria van deze instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat hun aanvraag voldoet aan de criteria van de instructie. De verwerende partij schendt dan ook het vertrouwensbeginsel. Verzoekers mochten erop vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekend maakt ook in hun individuele geval worden toegepast. Dit is gerechtvaardigd aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overhe[i]d. Verzoekers mochten verwachten dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd; die verwachting blijkt ook de 9bis aanvraag zelf."

4.3.2.1. Er dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. De voorziene motivering is tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.3.2.2. Waar verzoekende partijen betogen dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet "geen inhoudelijke criteria voor de toekenning van een verblijfsmachtiging voorziet" moet worden benadrukt dat verwerende partij zich niet ten gronde heeft uitgesproken omtrent de vraag of er redenen zijn om verzoekende partijen tot een verblijf in het Rijk te machtigen, doch deze aanvraag onontvankelijk heeft verklaard en hierbij heeft verwezen naar een duidelijk in de wet bepaalde voorwaarde. De beschouwingen van verzoekende partijen inzake de ruime discretionaire bevoegdheid waarover verwerende partij beschikt bij het nemen van een ten gronde beslissing zijn in voorliggende zaak niet dienend.

Verzoekende partijen maken ook niet aannemelijk dat de vaststelling van verwerende partij dat geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet werden aangetoond incorrect is. Zij beperken zich tot de stelling dat geen toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Deze instructie werd evenwel bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd en aldus met terugwerkende kracht uit de rechtsorde verwijderd. De Raad van State heeft bovendien, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012, uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen". Verwerende partij vermocht bijgevolg geen toepassing te maken van de instructie van 19 juli 2009. De bewering van verzoekende partijen dat politici en bestuursinstanties in 2009 zouden hebben aangegeven dat de instructie van 19 juli 2009 verder zou worden toegepast doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Verwerende partij dient zich bij het nemen van een beslissing te houden aan de wet en dient geen rekening te houden met (politieke) verklaringen die ingaan tegen een duidelijke wetsbepaling en de rechtspraak van het hoogste administratieve rechtscollege.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.3.2.3. Aangezien verzoekende partijen via een op 20 september 2012 opgesteld schrijven een aanvraag om machtiging tot verblijf indienden en de instructie van 19 juli 2009 reeds op 9 december 2009 werd vernietigd kunnen zij – te meer daar zij werden bijgestaan door een advocaat die hen de draagwijdte van een vernietigingsarrest kon toelichten – niet worden gevolgd in hun stelling dat zij erop mochten vertrouwen dat deze instructie nog zou worden toegepast.

Een beginsel van behoorlijk bestuur, zoals het vertrouwensbeginsel, kan daarenboven niet worden aangewend om een bestuur te verplichten een beslissing die manifest in strijd is met de wet te nemen.

4.3.2.4. Verzoekende partijen zetten voorts niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom zij nog menen dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet werd geschonden, zodat dit onderdeel van het middel bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het werd ingesteld door eerste verzoekende partij in eigen naam. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK